

İtalyan Folklorundaki Türk Unsurları - Prof. Dr. Anna Masala

Rahmetli Anna'nın "İtalyan Folklorundaki Türk Unsurları" yazısını İstanbul Üniversitesi Bülteni, Cilt II, Sayı: 3, Ocak 1983 tarihinde bültenimizin yazı işleri müdürü iken yayınlamıştım. İstanbul Üniversitesi adına bültenin sahibi, rektörümüz Prof. Dr. Cem'i Demiroğlu idi. Bu sayıda babam Prof. Dr. Faik Yaltırık da 1959 yılından beri emek verdiği, Prof. Dr. Hayrettin (Kayacık) amcanın birinci, kendisinin ikinci başkanı olduğu, yeni açılan Atatürk Arboretumu'nu kaleme almıştı.

1980 yılında Bari'den genç bir silvikültürcü öğrenci olan Anna Maria Castallenate, pek çok yerli yabancı akademisyenin danıştığı gibi babama fikir danışmaktaydı. Rahmetli Aldo Baldini gibi kıymetli hocalarımızın olduğu Tepebaşı'ndaki İtalyan Kültür Merkezi'ne devam ediyordum, Boğaziçi Üniversitesi'ne başladığımdan beri. Babam yazışmalarına beni de dahil etmişti. İtalya ile ilişkilerimiz, akademik anlamda yoğun bir döneme girmektedir. Babam altı sene sonra, 1986 yılının ekim ayında İtalyan Ormanlık Bilimler Akademisi'ne, Akademi Konseyince seçildiğinde de pek mutlu olmuştum.

Sevgili Anna, 1981 yılında Levent'teki evimizde de ağırlandı. Anne ve babamla tanışmış, annemin yemeklerini pek beğenmiş ve çok mutlu olmuştu. Ersin ile de tanıştırmıştım, birlikte kendisini Yeşilköy havaalanına da bırakıyor ve yolda da ne güzel sohbetler yapıyorduk. İtalya'dan özenle seçip İtalyan Kültür Merkezi müdiresi kıymetli Adelia Rispoli Hanım ile gönderdiği düğün hediyesi, diğer kıymetli belgelerle birlikte anılarımla arşivimizde.

Prof. Dr. Anna Masala'nın "İtalyan Folklorundaki Türk Unsurları" yazısı önemli detayları içeriyor. Bilgisayarına ruhunu şad ederek aktardım, tekrar okunsun düşüncesiyle. "İtalyan Folklorundaki Türk Unsurları" yazısından başka sevgili Anna ile kıymetli anılarımızı, bazı belgeleri içeren "Dostum Ord. Prof. Dr. Anna Masala" yazımı pdf olarak hazırlamaktayım, RE Books Arts'tan dileyen okuyabilecek. Ayrıca, İskoçya, İlgilere dosyası gibi hayli hacimli İtalya dosyamı da hazırlamaktayım. Bir döneme ışık tutacağını ve kültür, sanatının, kıymetli dostlukların, hocalarımızın güzel özelliklerini yansıtacağını düşünüyorum. Gelecek kuşaklara bir katkı olabileceği umudu beni mutlu ediyor. Nur içinde yatsın bana "Aziz Rengül" diye hitap eden, kıymetli Türkolog, değerli dost, güzel insan, Aziz Anna.

İtalyan Folklorundaki Türk Unsurları* – Prof. Dr. Anna Masala**

İtalya’da folklor üzerine yapılan ilk ciddi çalışmalar bu yüzyılın başlarında olmuştur. 1919 senesinde tanınmış araştırmacı Michele Barbi, İtalyan halkının kendi halk şiirine karşı duyduğu ilgisizlikten yakınarak şu satırları yazıyordu:

“Yeni dünyanın, eski halk şiirimizi tamamen yok etmesini istemiyorsak son bir gayretle masa başına oturup ciddi bir şekilde çalışmalıyız.”

1950 senesini takiben, etnomüzikoloji araştırmaları çerçevesinde “Halk Kültürü” diyebileceğim kollarında önemli gelişmeler kaydedildi. Fakat çoğu zaman ticari unsurun mevcudiyeti, folklor araştırmalarında ilmi bir çalışmanın ortaya çıkmasını engelledi. Her şeye rağmen burada önemle isimlerini sayacağım; E. de Martino, P. Toschi, R. Leydi ve D. Carpitella gibi bu alanda söz sahibi kimselerin büyük teşebbüs ve gayretleri sayesinde uzun senelerdir bir kenara bırakıp unutulmuş İtalyan folklorunun gerekçeleri su yüzüne çıkarılmış ve en önemlisi halkta öz geçmişinin belirtileri olan folklor duygusu uyandırmıştır.

1978 senesinde İstanbul İtalyan Kültür Merkezi’ndeki konferansında da söylemiş olduğum gibi, Türk halk şiiri ile öteki milletlerin, meselâ İtalyan halk şiiri arasında önemli bir fark vardır: Siz Türkler, bütün dünyada Anglosakson terimleriyle tanınan “Folk-lore” bir “Halk Bilgisi” olarak kabul etmiş ve onu bir sanat olayı çerçevesi içinde görmüşsünüzdür. Biz Avrupalılar, halk oyunlarımızda şiir sanatından ziyade tarihi sosyo-ekonomik ve ırksal sorunların üzerinde durmaktayız. Meselâ İtalya’da her bölgenin kendine mahsus halk şiirleri vardır ve aynı halk şiiri diğer bir bölgede de görülmekte fakat bölgeler arasında da lehçe ve kültür farkları millî bir folklorun gelişmesine engel olmaktadır.

Meselâ kuzeydeki Piyemonte veya Lombardiya bölgelerinde müzik ve halk şiirindeki tarihi unsurlar, Toskana, Venedik veya Sardunya, Sicilya folklorunda yoktur. İtalya’da, atasözleri ve deyimleri bir tarafa bırakıp değişik türdeki bölgesel halk oyunu ve türkülerine bir göz atarsak bunların tamamıyla millî edebiyattan ayrılmış olduklarını görürüz.

Sayın Türk dostlarım, bizler sizin Köroğlu, Emrah, Karacaoğlan, Seyrani, Dadaloğlu ve şimdi aklıma gelmeyen bütün halk şairlerinize büyük bir kıskançlık gözüyle bakmaktayız.

Bizim dini halk türkülerimizle sizinkiler gibi Allah’ı çağırırsa, bir köyün halk eğlencelerine veya anılarda yaşayan bir derviş, efsanevi hayatına daha uygundur. Eğer bizim de bir Kaygusuz Abdal, bir Niyâzî-i Misrî, bir Pîr Sultan Abdal’ımız olsaydı, biz onları şüphesiz klasik millî edebiyatı şairlerimiz olarak kabul edecektik. Nitekim Francesco d’Assisi veya Jacopone da Todi için böyle olmuştur.

Türk ve İtalyan halk şiirleri arasındaki bu önemli farkların sebepleri lehçe değişiklikleri ile İtalya yarımadasında yaşanan tarihi olaylarda aranmaktadır.

1277 senesindeki Karamanlı Mehmed’in fermanı türü Anadolu’da, dolayısıyla imparatorluğun bütün topraklarında yaşayan Türklerin, Arap ve Fars edebiyatı etkisi altındaki Divan şiirine paralel olarak konuşup yazdıkları millî bir Türk diline sahip olduklarını sırf savunmayıp, aynı zamanda tasvip etmektedir.

Kısaca söyleyebilirim ki, Türk dilinin milliliği buyruğu altındaki milletlerin diline yaptığı etkisiyle, Romalıların yıkılışından önceki bizim Lâtince’mizin kaderi ile birleşmektedir.

Sizin de bildiğiniz gibi ben İtalyan halk şiirlerinden ziyade, Türk halk şiiri ile meşgul olmuştum. Fakat eskiden beri, İtalyan halk gelenekleri içindeki Akdeniz ülkeleri insanların da sahip oldukları genel folkloru araştırmaktayım. Fakat daha önemlisi bu folkloru tarihi, politik, ritüel veya ekonomik gözlerden uzak tutup, yaşayan halkın dilinde söyleterek hem bizim hem de bizim milletimizin asırlar boyu savaşlarından sonra aynı insanlık ve toprak sevgisi duyguları içinde olduklarını anlatmak istemekteyim.

İtalya'nın birçok bölgesinde özellikle deniz savaşlarıyla burun buruna olan kıyı kesimlerinde, Türklere ait birçok deyim atasözleri ve değişik efsaneler bulunmaktadır. Fransızların "Türk gibi kuvvetli, cesur" deyimlerinden Osmanlı donanması ile devamlı ilişkide bulunan bizim kıyılarımızda "Aman Türkler (geliyor)", "Türk gibi sigara tütürmek", "Türk gibi küfretmek", "Türkçe konuşmak" gibi deyimlere geçilmiştir.

Bu deyimleri incelediğimizde, o zamanlar bütün Akdeniz'de topraklarını genişletmekte olan bir milletin özelliklerini görmekteyiz.

"Aman Türkler (geliyor)" deyimini o zamanlar Akdeniz'i, ay yıldızlı bayraklarıyla dolduran Osmanlı donanmasını işaret etmekteydi. Burada mühim bir hususu da belirtmek isterim. "Türk" kelimesini, özellikle Güney İtalyanlar, bütün Osmanlı himayesinde olanlar için kullanırlardı.

Bunların arasında Tunus ve Cezayir korsanlarını da sıralayabiliriz.

"Türk gibi tütürmek" deyimini ise halkın ağzında Türklerin nargile sefasını, keyfini teşkil etmekteydi.

"Türk gibi küfretmek" deyimini ise, Türkçe'de Allah kelimesinin sık sık kullanıldığı ve Hristiyanlıkta bunun haram sayıldığından ortaya çıktığıdır.

"Türkçe konuşmak" Türk dilinin İtalyanca'dan yapı ve telaffuz bakımından çok farklı olduğundan meydana çıkmış ve anlaşılmasız bir cümle duyulduğunda bu deyim kullanılmıştır.

Güney İtalya'daki halk gelenek ve söylentilerine gelince; sık sık işlenen bir konu, genç kız ve gelinin Türkler tarafından kaçırılması olayıdır. Fakat şunu da belirtmek gerekir ki, Güney İtalya'daki geleneklerimizin çoğu Yunan ve Arnavut tesirinde kalmışlardır. Mesela, meşhur Scibilia Nobili Arnavut efsanesi değişik şekillerde de olsa, hemen hemen bütün İtalya'ya yayılmıştır. Barbi bu efsane ile bir halk türküsü arasında da bir ilişki bulunmuştur. Bahsetmekte olduğum bu Arnavut efsanesinin konusuna kısaca değinmek istiyorum: İrene adlı bir Arnavut kızı Cotzone limanından ipek yüklü bir gemiye bindirilip kaçırılır. Bu efsaneye benzer bir başkasında ise Kandiyalı bir kızın aynı şekilde Türkler tarafından kaçırılmasıdır.

İtalyalı Arnavutların söylediği türkü şöyledir:

Ah Kandiya kızı
İpek almak istersen
Her rengi bulur
Kandiya kızı gelince
Türkler onu gemiye bindirdiler...

Efsanenin sonu her ikisinde de kocası ve sevgilisinin tüm gayretlerine rağmen, kızın ölümüyle biter.

Bu gibi efsanevi halk kültürlerinin bir başkasında yabancı gemici (korsanlarla) kızı bırakmak için fideye isterler. Bu fideyeler aslan, şahin ve altın volanlardan ibarettir.

Otello Profazio'nun neşrettiği Güney İtalya Halk türkülerinde bize ilginç gelen bazılarını buraya not ettim.

Bakın o Kandiya kızını nasıl şarkılıyor?

“Delikanlılar. Nerelisiniz?
Biz Catanzaro'luyuz;
İpek götürürüz satmak için.
Bizde her rengi bulunur.
Kandiya kızını çağırın.
O (bizim iyi müşterimizdir) hep satın alır bizden...
Kız kardeşi onu çağırır.
Ve Türkler onu kaçırlar...”

Türkü, kızın kocasını kurtarma çabaları, kız kardeşinin de kendisine karşı ihaneti ve sonrasında kızın denize atılıp intihar etmesiyle sonuçlanıyor. Balıkçılar tarafından bulunan altın saçları ise bir tefin tellerini meydana getiriyor.

Bir başka halk türküleri grubunda da Lazio'dan Sicilya'ya kadar Türklerin kıyılara yaptıkları değişik çıkarmaları anlatıp söylenir. Roma'da bu tip türküler “Alla Renella” tipi altında toplanıp, Trastevere mahallesinde söylenir. Son zamanlarda bunlar hapisane türküleri içine de girmişlerdir.

Giuseppe Vettori, bunları şöyle yorumluyor:

“Tok tok kampana çalıyor,
Türkler denizden geliyorlar.
Eski ayakkabısı olanlar ayakkabısını köseletsinler.
Ben bu işi sabah yaptım...
Ben seni nasıl sevebilirim?
Bir şu demir parmaklıklardan kurtulabilsem.
Bazılarına nasıl ödeteceğim...
Bir bilseniz!”

Bu türkü bazılarına göre on altıncı yüzyıldan kalmadır. Roma lehçesiyle söylenen bugün bir gelenek halini almış ve G. Marini, N. Nontu, G. Ferri, C. Villa, L. Fiorini gibi meşhur şarkıcılar tarafından söylenmektedir. Fakat maalesef ticari maksatlar, bu halk türkülerinin çoğunun aslını değiştirmiştir. L. Fiorini “La Renella”nın İtalyanlaşmış bir bestesinde ve “Hapishane türküleri” adı altında bir stereo kaset çıkarmış ve bunun içine bir de “Aman Türkler geliyor”u eklemiştir. Burada Türklerin Viyana'ya kadar geldikleri anlatılmaktadır. Viyana hadisesi, Roma halk gelenekleri içinde önemli bir rol oynar. Nitekim Romalı Rugantino, Viyana'ya kadar gider ve bu şehri Türklere karşı savunmak ister. Fakat beraberindeki grubun tek silahı sapanlardan ibarettir. Roma'ya dönüşünde halk merakla olup biteni öğrenmek ister ve olayların nasıl cereyan ettiğini sorduklarında Rugantino: “Epey dayak yedim ama düşmana neler söyledim (Ne küfürler ettim) bir bilseniz?” der. Bugün hâlâ bu cümle Roma'da söylenir ve “Kendine fazla güvenme” anlamına gelen bir deyim şeklini almıştır.

Yukarıda bahsettiğim Otello Profazio “Alla Renella”nın Sicilya lehçesiyle söyleneni “All’acmi All’acmi” olarak iletmektedir.

Savaşa savaşa, kampanya çalıyor.
Türkler denizden geliyor.
Ayakkabısı eskiyen kösele koysun.
Çünkü önümüzde uzun bir yürüyüş var.
Malta’dan altı gemili bir donanma yola çıktı.
Her altının da denize karşı şerefleri var.
Kaptan önde, ötekiler arkada
Türlere karşı savaşa gidiyorlar.
Savaşa Savaşa...
Kaptan gemileri için ağlamıyor.
Nasıl tahtadan yapılmışlardır.
Yeniden yapabilirler ama
Kendi sevdiği şövalyelerine ağlıyorlar.
Savaşa Savaşa...

Kuzey İtalya halk geleneklerinin içinde Venedik işçi türküsünü seçtim. Bu işçiler Venedik’te, binalara destek mahiyetindeki kazıkları suyun dibine çakmaktadır. Türküdeki asıl unsur ritimdir. İşçiler, çekiçlerini bu söyledikleri türkünün ritmine uygun olarak kazıkları çakarlar. Burada, Türk sözü dini nedenlerle tekrarlanır fakat onun altında şüphesiz politik ve ticari unsurlar yatmaktadır. Gurbet türkülerinden, bir Toskana bölgesi türküsünden bahsetmek istiyorum.

Artık Türkiye’ye gitmek istiyorum.
Bir Amerikan gemisine binerek.
Bu hafta (bana iyi bak) beni sev sevgilim.
Çünkü gelecek hafta buradan gidiyorum.

Halk gözünde Türkiye coğrafi ve tarihi durumundan ziyade, açık bir şekilde uzak, bilinmeyen bir toprak olarak görülüyor. Son senelerde ortaya çıkan yeni İtalyan folklorunda gurbet duyguları sık sık işlenmektedir. İşte Claudio Bernoui’nin “Kantou’dan valizler” adlı bir şarkısı:

Kantou’dan valizleri al.
Gurbet yolcularıyla dolu trene bin.
Trene bin, çok kalabalığız.

Sonra yalnızlıktan dolu insanlarla.
Siyah bir trene bin.
Türk, Arap, İspanyol.
Hepsi de ümit ışığına doğru.
Hepsi de çalışma azmiyle.
(Memleketlerine) biraz para göndermek için.

Nitekim kaderin bir cilvesi bugün Türk ve İtalyan işçileri memleketlerinden uzak, gurbet illerde aynı fabrika çatısı altında yan yana ter döküp, yaşamlarını sürdürmektedirler. Bundan birkaç sene evvel, Köln şehrinin bir fabrikasında çalışmış olan Türkçe bilmeyen Sardunyalı bir kız talebesinden bir Türk halk türküsü işittim. Almanya’da torna başında Türk meslektaşlarıyla çalıştığı zaman bu türküyü onlardan tamamen kulak dolgusu olarak ezberlediğini öğrenince büyük hayretler içinde kaldım.

Malta kadirgalarına ait Türkler ise iyi bir ün salmışlardır. Zira Papa Dokuzuncu PIO zamanlarının karanlık günlerinde, halk bu türkülerini mizahi bir şekilde söyledi:

Meşhur Malta kadirgaları
Artık taş taşımaya başladılar.

Buna benzer bir başkası Roma lehçesi ile söylediler:

Denizin ortasında
Türkler iskambil oynuyorlar.
Kim alacak acaba şu kızcağızı?

Roma yakınlarındaki Grottaferrata kasabasında, Magrepli korsanlar Türklerle tanışırılmış ve büyük sempati ile anılmışlardır:

Denizin ortasında dört esmer vardı,
Gelip gördünüz ne kadar esmerdirler (siyahlılar).
Ne kadar da cana yakındırlar!

Campania bölgesinde, halk dilinde Türkler'den çok bahsedilir. Hatta Türk sözcüğü Napoli folklorunun en klasik türü olan "Tammurriata" (davul eşliğı ile) de bile geçer.

İmkân dahilinde burada İtalyan halk çalgılarından bahsedelim. Bu çalgılar her halk eğlencesinin baş unsurunu teşkil ederler. Teften davula, çalparadan kavala, zurnaya çok benzeyen "ciacomella"dan Sardunya'daki kaşıklara kadar çok sayıda çalgı bulunur. Campania ağzı ile söylenen bir başka türkü de yukarıda söylediğim Roma üçlüğü akla gelir:

Deniz ortasında güzel bir kız doğdu.
Türkler iskambil oynuyorlar.

Napoli'nin güneyindeki Salerno'ya kadar giden kıyı kesimlerinde, özellikle Maiori yakınlarında "Siyah Meryem"e tapılır. Bir efsaneye göre; kırk Türk gemicisi onu denizden bir gemiyle getirmişlerdir. Fakat aniden kopan bir fırtına yüzünden Türklerin hepsi kaybolmuş, siyah Meryem ise mucize eseri olarak bir kayalığa tutunup kurtulmuştur.

Güney İtalya'daki efsaneler sayesinde Türk İtalyan folkloru arasında ilişkiler görülmüştür. Şimdi de biraz bu bağlardan bahsetmek istiyorum. Fondi Kontes'in Barbaros Hayrettin Paşa'nın kölesi olarak İstanbul'a gitmek isteyip intihar etmesi olayı ve bir Türk esirinin Viterbo yakınlarındaki Bomarzo'da taştan yaptığı canavarlar olayından ayrı olarak, İschia adası efsanelerinden bahsetmek gerekir. (Şarabı ve tabii güzelliğı ile meşhur İschia). Bu adada Santa Restituto saygı ile anılan Kartacalı bakire bir Hristiyan azizedir. Tarih, onun eski Roma valisi Prodivo tarafından öldürüldüğünü fakat mucize olarak bir kayıkla denizden İschio adasına geldiğini anlatır.

Bir başka efsane de Azize, Sultan'ın dininin değiştirilmiş kızıdır ve denize atılır çünkü düğün teklifini reddeder.

Napoli yakınlarında Procida'da San Michele efsanesi çok meşhurdur. 1534 senesidir ve Barbaros Hayrettin'in gemileri Procida'ya saldırır. Fakat şehir St. Michele'nin ortaya çıkması ve kılıcının mucizevi ışığıyla Osmanlı gemilerinin geriye dönmesiyle kurtulur.

Monteuegione'de bir başka azize, Meryem Schiavono'ya kapılır. Resimdeki Meryem'in başı efsaneye göre Luca azizi tarafından çizilmiş ve imparator Baldorino onu İstanbul'dan İtalya'ya getirmiştir.

Bari şehrinde herkesin bildiği gibi, bütün Hristiyan çocuklarının Noel Baba'sı olan San Nicola vardır. S. Nicola'nın kemikleri Bari'li balıkçılar tarafından Antalya'nın kazası Demre'den kaçırılıp Bari'ye getirilmiş ve Bari katedraline saklanmıştır. S. Nicola üzerine birçok efsaneler söylenir. Bunlardan birinde, Türkler Manfredonio şehrini kuşattıktan sonra Bari'ye yönelmişler, fakat S. Nicola iki meleğiyle bu şehri Türk gemilerinden kurtarmışlardır. Aynı efsaneye göre oradan tesadüfen geçmekte olan bir Venedik gemisi bu olayı bütün gerçeği ile görmüştür.

Birçok seneler evvel Bari'li halk 5-6 Ocak geceleri, orakla dolaşan Morte Epifania yani Azrail'den korunmak için evlerine kapanırlardı. Fakat, bir sene o tarihte Bari'de bir Türk bulunuyormuş ve bu Türk ona meydan okumak istemiş. Yıldırım ve gök gürültüleri arasında (ölüm) Morte Epifania yaklaşırken, Türk'ün kafasına bir yıldırım çarpar ve kafasını koparır, bir evin damının üstünde sıkışıp kalır. Kafa taş haline gelir ve bugün hâlâ "Türk'ün Kafası" olarak anılır. Fakat, Türk'ün hayali vücudu bir at üstünde Bari sokaklarında görülmesi olayı da söylentiler arasındadır.

Burada, Otranto kuşatmasına ait efsanelerden bahsetmeyeceğim, zira bu konu daha derin bir çalışma istemektedir. 1980 Mayıs'ında Otranto kuşatmasının 500'ncü (beş yüzüncü) yıldönümü münasebetiyle Prof. Dr. Nejat Diyarbakirli ile orada bulunurken bu efsaneler hakkında epey şeyler öğrendik.

Garip bir olay, Nejat Bey'e mahsustur ve burada bundan bahsetmek istiyorum, zira çok ilginç geldi hepimize. 2 Aralık 1976 ile 3 Şubat 1977 arasında Lecce'li bir kadın yazarımız olan Rina Durante hanımefendi Bari Radyosu'na bir yazılı dram sundu. Yazar İtalyan arşivlerinden faydalanarak, tarihi kimselerin isimleriyle bir hikâyeye meydana getirir. Nitekim bu isimlerde Gedik Ahmet Paşa, II. Mehmet, Kaptan F. Zurlo gibileri de yer almaktadır. Bunlardan ayrı Rina Durante bize Ferit isimli bir Türk gencinden bahseder. Bu güzel, nazik, terbiyeli ve gayet iyi İtalyanca konuşan bir Türk gencidir. Kendisi Otranto seferini anlatmak için orada bulunmaktadır. Ahmet Paşa'ya Otranto halkına zulüm yapmamasını teklif eder, yalvarır ama bu teklifi reddedilir ve kendisi de bütün halkla ölür. Fakat Ferit, Otrantolulara Diyarbakırlı olduğunu söyler. Yazar, bu şehri tesadüfen seçtiğini bana söyledi. 1980'de Prof. Diyarbakirli, Otranto'ya geldiğinde ve ismi açılış konuşmasında söylendiğinde bütün yerli halkı şaşkına çevirip duygulandırmıştır.

Sicilya'da Barbaros gemicilerinin şehit edildikleri, Pantelleria adasındaki bir yere "Ballata dei Turchi" ismi verilmiştir. Sardunya'da ise, yeni doğan çocuklara, vaftizlerinden önce "Turcheddu" denmektedir.

Bu konuşmanın tonunda, Napoli taraflarında söylenen bazı atasözlerini burada sizlere söylemek istiyorum.

Mesela: - Vederse pigliato d'é Turche (Türkler tarafından yakalanmak), kötü zor bir durumda bulunmak manasına gelir.

-sta comm'a'nu pascia (Paşa Hazretleri gibi olmak).

- O tuto Ali, o tutto Mustafa (Ya siyah ya beyaz).

-O turco fatto Cristiano vo impala a tutte chille ca jastemmano (Hristiyan olan Türk, küfür eden herkesi kazığa çakmak ister). Bu demektir ki: “Dinini, milletini veya mesleğini değiştiren biri, yeni girdiği veya yaptığı işin güzelliğini göstermek için aşırılığa kaçır” manasına gelir.

Bugün askerî geleneklerinize karşı duyduğum hayranlığımı çok sevdiğim İstanbul’a ve Beşiktaş’taki türbesinde yatan Büyük Amiral Hayreddin Barbaros Paşa’ya halkımın ve şahsi selamlarını sizlere sunmak arzusundayım.

Aramızdaki uzun ve uzak savaşların yankıları tarihe karışırken, Kurtuluş Savaşı’nızdan itibaren, biz İtalyanlar yeni Türkiye’nin gelişmesini büyük bir hayranlıkla izlemekte ve iki ülke arasındaki dostluk ilişkilerinin daha ileriye gitmesini arzulamaktadır.

* Bu makale, Prof. Dr. Anna Masala’nın 4 Nisan 1982 tarihinde İ.Ü. Edebiyat Fakültesi’nde vermiş olduğu konferans metnidir.

** Anna Masala: Klasik eğitimini Roma’da tamamladıktan sonra Roma Üniversitesi Edebiyat ve Felsefe Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’nden mezun oldu. Son yirmi yılda çalışmalarını Türkiye’ye gelerek araştırmalarda bulunarak gerçekleştirdi. 1968-1972 yılları arasında Roma Üniversitesi Şarkiyat Enstitüsü’nde Türkçe okutmanlık yaptı. Daha sonra Mukayeseli Roma Dilleri’nde başkanlık ve 1972-1982 yılları arasında Roma Üniversitesi’nin Türk Dili ve Edebiyatı’nda profesör olan Masala halen Türk Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı olarak görev yapmaktadır. 1969 yılından itibaren devlet imtihan komisyonlarında üyelik, tercümanlık, Ulusal Araştırma Komisyonunda danışmanlık ve Türk-İtalyan burs komisyonunda üyelik yaptı. Yurt içi ve dışı çeşitli konferanslara katılmış ayrıca çeşitli ödüller almıştır. On dört kitabı bulunan Prof. Dr. Anna Masala’nın en önemli eserleri; “Poesia Turca Moderna e Contemporanea” (1972), “Canti Popolari Turchi” (1972), Yunus Emre I, II (1978), Mehter (1978), “Oğuz Kaan Destanı e il mito turco del lupu” (1978)’dir.”, İstanbul Üniversitesi Bülteni, Cilt II, Sayı: 3, Ocak 1983

1982 yılında ordinaryüs profesörlüğüne yükseltilmişti. Aynı yıl İstanbul Üniversitesi’nce (Edebiyat) Fahri Doktora unvanı verildi. 2015 yılında ebediyete intikal etti.